

Sygn. akt: I C 921/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Brzegu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Kurowska
Protokolant:	sekr. sądowy Anita Bider

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 roku w Brzegu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. (...)we W.

przeciwko E. S.

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z dnia 16 listopada 2016 roku co do kwoty 7493,75 zł (siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote 75/100) oraz co do kosztów procesu 2717,00 zł z tym, że w miejsce odsetek umownych zasądzić odsetki ustawowe od dnia 20.04.2016 roku do dnia zapłaty,

2. koszty rozprawy zaocznej ponosi pozwana.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 921/16

UZASADNIENIE

Powód, P. (...)we W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko E. S. pozew o zapłatę kwoty 7493,75zł wraz odsetkami ustawowymi oraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona należność główna wynika umowy zawartej pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem (...) Bank SA (obecnie (...) Bank SA) z dnia 08.01.2008r. Strona powodowa podała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejęła od (...) Bank SA prawo do wierzytelności wobec pozwanej. W dniu 31.10.2014r. strony zawarły ugodę w której pozwana uznała dług w wysokości 7453,02 zł i zobowiązała się do jej spłaty wraz z naliczonymi odsetkami umownymi liczonymi od kwoty bazowej ugody począwszy od daty płatności pierwszej raty ugody wg stopy procentowej określonej w postanowieniach umowy ugody. Strona pozwana dokonała spłaty należności w wysokości 1000 zł, która została zarachowana na poczet należności głównej w kwocie 412,32zł, zaś kwota 587,68zł na poczet odsetek.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego z dnia 16.11.2016r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu podnosząc brak legitymacji procesowej czynnej a to wobec tego, że wykazanie faktu przejścia uprawnienia na nowego wierzyciela wymaga przedstawienia dowodów a powód tego nie uczynił. Dodatkowo pozwana podniosła bak wykazania przez powoda zasadności roszczenia co do zasady jak i wysokości – tymczasem powód

nie przedłożył harmonogramu spłaty rat pożyczki, zdaniem pozwanej wyliczenia należności wymaga wiadomości specjalnych, zaś pozwana kwestionuje kalkulacje dokonane przez powoda.

Pismem z dnia 09.02.2017r. powód podtrzymał stanowisko sprawie

Sąd ustalił stan faktyczny:

W dniu 08.01.2008r. (...) Bank SA zawarł z pozwaną umowę kredytu gotówkowego nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała do dyspozycji kwotę 6000 zł. Wobec zaległości w spłacie kredytu w dniu 02.04.2014r. sprzedała wierzytelność przysługującą mu od dłużniczki na rzecz powoda- P. (...)we W.. Na tą okoliczność zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności, której integralną częścią stanowi załącznik nr 1a z treści załącznika wynika, że sprzedaż wierzytelności dotyczy długu pozwanej E. S.. Pozwana została zawiadomiona o przelewie wierzytelności i w dniu 31.10.2014r. zawarła z nowym wierzycielem- powodem ugodę. W jej treści w §1 powód ponowił oświadczenie o nabyciu długu przysługującego od pozwanej. Nadto pozwana uznała wysokość zadłużenia opisanego w ugodzie – 11452,54 zł na poczet której wchodzi wysokość należności głównej 7453,02 zł oraz 3999,52 zł tytułem odsetek umownych. Strony wyraziły zgodę na spłatę zobowiązania w ratach comiesięcznych w wysokości po 100 zł począwszy od dnia 31.10.,2014r. W dniu 17.12.2015r. powód wypowiedział pozwaną umowę ugody w związku z brakiem wpływu środków tytułem spłat czterech pełnych rat.

Dowód;

1. Wniosek pozwanej o udzielenie kredytu, k. 64
2. Umowa o kredyt, k. 65-66
3. umowa sprzedaży wierzytelności, k. 67-83
4. Załącznik do umowy przelewu wierzytelności, k. 84-85
5. Ugoda z dnia 31.10.2014r. k. 23.
6. Wypowiedzenie ugody w raz z nadaniem pisma przesyłką poleconą, k. 25 -26

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten stanowi normę pozwalającą rozstrzygnąć proces merytorycznie oraz wskazać, po przeprowadzeniu dowodów, która strona ponosi skutki nie udowodnienia przedstawionych sądowi twierdzeń (zob. wyroki SN: z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 22/07, Lex nr 319569, z dnia 7 maja 2004 r., III SK 32/04, Lex nr 440864). Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Z tego przepisu wynika dla sądu nakaz rozstrzygnięcia merytorycznego, nawet wtedy, gdy postępowanie dowodowe nie przyniosło efektu; sąd powinien rozstrzygnąć na niekorzyść osoby, która opierała swe twierdzenia na faktach nie udowodnionych (P. Machnikowski (w:) Kodeks cywilny..., red. E. Gniewek, t. I, s. 34; podobnie K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., red. K. Piasecki, s. 770). Powód udowodnił zasadność swojego roszczenia względem pozwanej zarówno co do zasady, ani co do wysokości. Wbrew twierdzeniom z dokumentów przedłożonych przez powoda bezspornie wynika, iż dokonał zakupu wierzytelności przysługującej od dłużniczki E. S. a wynikającej z umowy o przyznanie kredytu gotówkowego z dnia 08.01.2008r. Wynika to z przedłożonych dookumentów grodowych w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 02.04.2014r. do której powód dołączył załącznik stanowiący integralną część umowy przelewu a z którego wynika sprzedaż długu przysługującego od pozwanej (załącznik 1a). Dodatkowo pozwana zawierając ugodę z nowym wierzycielem w dniu 31.10. 2014r. potwierdziła fakt przejęcia długu przez nowego wierzyciela- powoda. Wynika to wprost z treści samej ugody, w której potwierdziła jej zapisu w tym oświadczenie wierzyciela o przejęciu długu jego źródła oraz jego wysokości. W związku z tym nie znajduje uzasadnienia twierdzenie pozwanej kwestionującej

legitymację czynną powoda do wystąpienia przeciwko pozwanej o spłatę zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt gotówkowy jak i przedmiotowej ugody.

Podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia również nie zasługuje na uwzględnienie. Roszczenia co do zasady przedawniają się z upływem lat 10 (roszczenia nie związane z działalnością gospodarczą) oraz 3 lat (roszczenia okresowe oraz związane z działalnością gospodarczą). Przedawnienie rozpoczyna się od dnia, w którym świadczenie stało się wymagalne (upływ terminu świadczenia a jeśli go nie było to np. będzie nim odebranie przez dłużnika wezwania do zapłaty). Zgodnie z art. 123. § 1 pkt 2 Kodeksu Cywilnego bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Istotą instytucji uznania długu jest potwierdzenie przez dłużnika iż rzeczywiście taki dług posiada względem wierzyciela, i wyraża gotowość jego spłaty. Uznaniem długu może być np. prośba zobowiązanego o rozłożenie długu na raty **lub** negocjacje podejmujące temat długu, również spłata zadłużenia, nawet w ratach, w której wskazuje się konkretny dług (tytuł wpłaty), iż nie ma wątpliwości tytułem którego długu osoba spełnia świadczenie może być uznane za uznanie długu. W niniejszej sprawie pozwana zawierając ugodę w dniu 31.10.2014r. potwierdziła fakt istnienia zobowiązania a także jego wysokość a nadto zobowiązała się do spłaty w miesięcznych ratach po 100 zł.

Termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z kredytu bankowego wynosi bowiem trzy lata, ponieważ roszczenie to ma związek z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą. Poszczególne raty kredytu przedawniają się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać zapłacona zgodnie z zawartą umową kredytową. Przedawnienie biegnie oddzielnie w stosunku do każdej z rat.

Pozwem został złożony w dniu 20.04.2016r., uгода zawarta została w dniu 31.10.2014r. i przerwała bieg przedawnienia (art. 124§1 kc) zatem do wytoczenia niniejszego pozwu nie upłynął wymagany okres trzyletni nawet co do najstarszej z rat opisanych w ugodzie. Zatem zarzut przedawnienia roszczenia również nie podlega uwzględnieniu.

Pozwana zarzuciła błędne wyliczenie należności głównej oraz odsetek jednakże nie wskazała na tą okoliczność żadnych danych. W związku z tym zarzutem powód pismem z dnia 03.02.2017r. ponownie wskazał źródło jak i wysokość zobowiązania., , zaś w pozwie wskazała, fakt dokonania przez pozwana zapłaty 1000 zł, którą zaliczono w części na poczet należności głównej oraz w części na świadczenia uboczne. Na dzień wytoczenia powództwa na kwotę dochodzoną pozwem 7493,75 zł składa się 7040,70 zł tytułem należności głównej – niepłaconej należności z ugody) oraz skapitalizowane odsetki umowne 279,92 zł wraz z odsetkami za opóźnienie 173,13 zł. Jednakże powód pismem z dnia 03.02.2017roku powód zmienił żądanie co do odsetek żądając odsetek ustawowych (a zatem korzystniejszych dla pozwanej) od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, z związku z powyższym Sąd wyrokiem z dnia 16.03.2017r. utrzymał wyrok zaoczny w mocy co do należności głównej oraz kosztów procesu zmieniając zapis w zakresie odsetek i w miejsce umownych zasądził odsetki ustawowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.